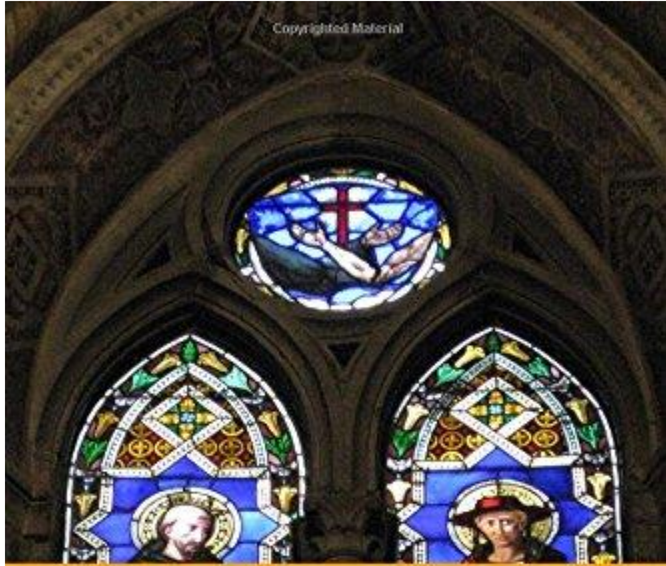

Copyrighted Material

BISERICILE CUVINTELOR

SORIN CERIN

Copyrighted Material

SORIN CERIN

BISERICILE CUVINTELOR

Poeme filosofice

2016

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmited in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1539959168

ISBN-10:
1539959163

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al

unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor

nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă

exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci,

mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”,

ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-

o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează

deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este

deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să

înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale

existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar

merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i

se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

1) Bisericile Cuvintelor

Am întrebat Fericirea,
de ce poartă borurile atât de largi la Pălăria Existenței,
și mi-a răspuns că îi este rușine,
să privească în ochi,
Râurile de Sânge,
care se scurg prin Venele Clipelor,
drogate de Soartă,
și străpunse de seringile,
Umbrei Evenimentelor,
unui Timp,
care ia mereu prafurile Iluziilor Vieții,
fără de care ar face un sevraj letal,
lăsând Eternitatea să-și facă de cap,
pe domeniile Suferințelor lui,
fapt,
pentru care,
îi este atât de teamă,
încât a lăsat până și Ruinele,
Bisericilor,
fiecărui Cuvânt în parte,
să se surpe în Sufletele îndoliate ale Credințelor,
fiindcă și Cuvintele au Bisericile lor,
nu știați?,

Biserici de Vise în care cred,
Bisericile Profunzimilor la care se roagă,
Biserici de Stele,
 în Cimitirele cărora,
 vor să le fie înstelate și nicidecum înhumate,
Eternitățile Clipelor care le-au născut,
din praful stelar,
 al Marii Contemplări Universale.

2) La ruleta unei Speranțe prostituate

Răvașe ostenite și umile,
ce pomenesc de un Noroc,
care și-a pierdut Fericirea,
la ruleta unei Speranțe prostituate,
se ghemuiesc bezmetice și indiferente,
prin foietajele,
Dinților,
din Orele stricate ale Zilelor,
care abia așteaptă să înșface,
dulceața unor Zâmbete,
pline de subânțeles ale Soarelui,
înfometat și el de pâinea aburindă a unui Orizont,
al ploilor Cuvintelor reci și înghețate de Vară,
dintr-o Inimă,
care nu mai are răbdare,
să bată,
o Iubire,
ce tocmai i-a traversat strada,
printr-un loc nepermis,
de către Destin.

3) Creierul Anilor

Singur printre șerpii negrii de asfalt,
care mușcă roțile Zidurilor din Suflete,
cu veninul Societății de Consumat,
Nervii,
atât de spălați pe creierul Anilor,
încât nu mai doresc nimic altceva,
decât,
specialitatea de casă a Timpului,
pe nume,
Moarte,
care este vândută la orie crâșmă a Vieții,
cu numai câțiva bănuți de Clipe,
încât să poată fi gustată de toată lumea,
indiferent de starea socială sau materială,
a Deșertăciunii pe care o deține,
Absurdul.

4) Se unduiesc

Ninge pe fruntea Destinului,
cu Stele descântate,
care șiroiesc armonios,
peste Uiversul Conștientizării,
Existenței.

Nori de Fulgere ale Conștiinței se abat,
peste lanurile de Întrebări,
care se unduiesc sub Binele și Răul,
Cunoașterii,
ctitorind Paradisurile și Infernele,
Eternității,
cufundată adânc,
în Moarte.

5) Praful stelar al Suspinelor

Remorci pline de Gânduri,
transportă țărâna Cuvintelor,
ce vor fi întrupate,
în soclul Societății de Consum,
care-și construiește,
Mausoleul Patimilor,
pe Pașii Umbrelor unor Conștientizări,
în Urmele cărora, nu va ploua niciodată,
cu Stelele libere ale Fericirii,
ce par a fi dispărut,
mai demult decât Lumea,
în Abisurile Descătușării,
de praful stelar al Suspinelor,
din care Creația ne-a ctitorit,
Existența,
în care rămâne,
doar Focul Sacru,
al Morții.

6) Muntele Regăsirilor

Pe străzile Deșertăciunii,
se dau războaie sângeroase,
de Priviri Goale,
debusolate și reci,
care pozează nud,
doar pentru a fi luate în seamă,
de Bordelurile Moralei,
care spoiește Bisericile Indiferenței,
cu Icoanele unor Suflete,
pentru care vârful muntelui Regăsirilor,
nu a fost regăsit,
nici măcar,
de Străinul Subconștientului,
unei Zile,
a Morții.

7) Păstoresc Moartea

Reflexiile Apei Vieții,
reflectă Conștiința Culorilor,
din amalgamul cărora reiese,
Conștiința,
Contrariilor,
ce păstoresc,
Moartea,
dinainte de întruparea unui Cuvânt,
care va deveni,
Steaua călăuzitoare,
a Sufletului,
dator întreaga lui existență,
aceleiași,
Morți.

8) Adevăr nonșalant

Vremurile,
au decis să-și renoveze Vitrinele Clipelor,
schimbând decorul Zâmbetelor acrișor-amare,
cu cele mult mai închise,
la colțurile Gurilor de Zile,
care-și cer plata existențială a Fericirii,
din Gusturile gastronomice intense,
ale legilor și legităților Firii,
pe care le-a văruit Societatea de Consum,
începând cu gardurile deocheate ale Democrațiilor,
până la străduțele înguste și șerpuitoare,
ale Desfrâului ideatic,
din paginile jurnaliștilor Deșertăciunilor,
fără jurnale,
ce descoperă mereu,
noi mine de unde Absurdul,
își extrage,
aurul fricii de Adevărul nonșalant,
al Morții.

9) Antidot existențial

În turlele Privirilor,
au început să bată Clopotele războaielor,
între Străinul Subconștientului,
al cărui Biserică de Întrebări,
a început să nască rădăcini,
și Maternitățile pustii ale Fericirii,
care au divorțat,
de dinainte de Spațiu și Timp,
de Existență,
lovind-o cu pintenii Stelelor unor Zodii,
care le-au fost atât de potrivnice,
amândorura,
încât caii Conștientizărilor,
care le aparțin,
încalecă Comete,
ce rătăcesc și azi,
prin Labirinturile veninoase,
ale Viperelor ce aparțin,
celor mai otrăvitoare,
Deșertăciuni,
față de care nici Moartea,
nu reușește să găsească,
Antidotul existențial,
necesar Regăsirii de Sine.

10) Nume de titular

Răscruci cu cruci,
corbi înfometați,
se ucid pentru felii,
cât mai mari și groase,
de Cimitire,
crezând că vor fi mai bogați,
în Moarte,
în timp ce Societatea de Consum,
le-a consumat aripile croncăniturilor,
publicate în presa mondenă,
ca să devină listate,
pe bursele de achiziții a Deșertăciunilor,
care va fi mai apoi,
depusă în băncile genetice,
ale Iluziilor Vieții,
având ca nume de titular,
Moartea.

11) Înainte să se înece

Diligențele Zodiilor meschine,
străbat pustiurile Mântuirii,
ascunse-n Sufletele învolburate,
 ale Oceanelor de Lacrimi,
pe care încă mai navighează în derivă,
Fericirea,
cu buzele Viselor crăpate,
de setea milenară,
a Morții,
ce pare a nu fi stăvilită,
 nici măcar de valurile înalte,
 ale Iluziilor Vieții,
care-i vin în ajutor,
înainte să se înece pentru totdeauna,
făcând loc,
Vieții Veșnice de Apoi.

12) Îndeajuns de încăpător

La distileria Stelelor,
se vinde băutura Viselor,
fără autorizație de la Existența,
Iluziilor Vieții,
ce nu pot accepta ca Omul,
să afișeze o Morală total opusă,
Democrației implementată de acestea,
care au creat,
Infernul îndeajuns de încăpător,
tuturor Paradiselor Fiscale,
ale Inimilor,
îndatorate până peste cap,
Iubirilor Carnale ale Banului,
ce-au ajuns să bată,
doar pentru Băncile de Morminte,
din ce în ce mai numeroase,
pe calea largă și mereu modernizată,
a Morții.

13) Petalele din Florile Zâmbetelor

Au început să se scuture,
Petalele din Florile Zâmbetelor,
în palma Iubirii căreia,
i-a fost ghicit Viitorul Eternității Clipei,
de către Deșertăciune,
la ceas adânc de Noapte Sufletească,
în abisurile căruia,
s-au înecat Fântânile Viselor,
ale căror Cumpănă,
se înclina sfios din când în când,
în fața Vieții,
cerându-i câte o găleată cu Apă,
din trupul sfânt de sudoare al ei,
care n-a mai rezistat,
Prafului Stelar al Absurdului,
ale căror Zodii potrivnice,
au împins-o la periferia Cuvântului ce a zămislit-o,
lăsând-o să moară,
cu Moartea ei cu tot,
care o salvase de fiecare dată din brațele,
tenebroase,
ale Iluziilor sale.

14) Răcoarea Înțelesurilor

Capriciul Existenței,
care dorea Fericire necondiționată,
a înspăimântat Cimitirele de Speranțe,
ale căror cavouri de Cuvinte,
mențin răcoarea Înțelesurilor,
unor Icoane descumpănite,
de drumul greu și istovitor,
 al Păcii cu propriul Sine,
în care stă refugiat de mai bine de o Veșnicie,
Străinul Subconștientului,
unui Univers pe care nu-l vom înțelege niciodată,
de după gratiile Iluziilor Vieții.

15) Lagărele de Concentrare ale Fericirilor

Creația a avut nevoie de Mănăstirile Cuvintelor,
pentru ca acestea să nu se căsătorească,
cu Virgulele,
care spun mai mult,
decât Concretețea unui Enunț,
care poate deveni oricând Denunț,
atunci când este lovit îndeajuns de mult,
de paginile roase și șterse ale istoriilor,
înfometate,
ce-ar dori să devină sătule,
de torturile servite la masa Torturilor,
lagărelor de Concentrare ale Fericirilor,
pline de lumânări ce ard Sufletele Clipelor,
la Onomasticile somptuoase,
ale Morții.

16) La caleașca acestei Vieți

Alunecând printre Zilele prăpăstioase,
am reușit să mă agăț,
de un mal de Secundă,
în care se lovea Clipa Eternității mele,
ce părea maturizată,
de atâtea cimitire trăite,
în fiecare Moment,
încât am întrebat-o fără să vreau,
cine anume este Străinul Subconștientului meu?,
mi-a răspuns în șoaptă,
Moartea,
în timp ce-și întoarse Fruntea Eternă a Amintirilor,
atâtor Existențe prin care trecusem,
împreună,
către Orizontul Viselor,
pe care nu le vom putea prinde niciodată,
la caleașca acestei Vieți.

17) Înainte de toate

Au obosit Pintenii Stelelor,
de cât de mult au călărit Eternitatea,
lovind-o din când în când,
cu ascuțișul de Foc al Sacralității,
ce a născut Iubirea,
pentru a junge în cele din urmă,
în brațele perfide ale Timpului,
care înainte de toate,
înseamnă,
Moarte,
și astfel au devenit Stele Căzătoare,
desprinzându-se de Sărutul Veșniciei,
deși înfipt adânc în abisurile Universului,
le-a urmat de Dorul lor,
căzând împreună pe Cerul unei Lumi,
a Cimitirelor,
fiind transformat,
de Fierăriile Intereselor,
unor Biserici,
într-un piron supus ruginii și dispariției,
căruia i s-a stors orice vlagă,
din Veșnicia,

care-i curgea prin venele lui de Sărut,
pentru a fi înfipt,
în brațele Viselor unui Mântuitor,
de Păcate Originare,
împărțite obligatoriu,
de un Dumnezeu,
care ne-a plăsmuit,
după chipul și asemănarea,
cruzimii și perfidiei,
Sale.

18) Propriile drumuri

Măslinii Fericirii,
au fost decorați cu săbii,
ca să poată fi storși mai ușor de uleiul averilor,
care ungea Pacea,
pe părul despletit al Fantasmelor,
decorate cu Stelele unui Cer,
al Norilor unei Iubiri,
ce pare a nu fi fost făcută,
pentru rigorile unei Creații,
care dorea,
cât mai multe Bordeluri de Legi,
ce să ne lege Ochelarii de Cai,
cu cătușele Conștiinței,
pe care să ne punem fiecare propria șa a Destinului,
pentru a merge către aceeași Moarte,
alegându-ne propriile drumuri,
ale Deșertăciunii.

19) Centura de Castitate

Pedalăm cu vâslele Intereselor,
pe Apa Vieții,
întreaga noastră Existență,
pentru a ne alătura unui Țel,
în a cărui Gară de Vise,
Speranțele mai cred,
că poate opri,
Trenul Reproșurilor,
față de un Creator,
a cărui față este Masca Lumii,
pe care a folosit-o la Carnavalul Deșertăciunii,
unde participă Clipele,
împopoțonate cu florile de gheață,
ale ferestrelor pe care nu le va deschide niciodată,
Străinul Subconștientului,
fiindcă îi este prea frig,
de buzele reci ale Cuvântului,
care l-a născut,
să ne salveze din brațele,
Delirului unei Iluzii a Vieții,
care ne ține legați,
cu Centura de Castitate,
a Morții.

20) Fiscalitatea în Paradis

Să înțeleg,
că Fiscalitatea în Paradis,
poate ucide banii Clipelor,
ale căror Fericiri,
nu pot fi de acord,
cu Moartea?

Sau poate Existența,
va deveni un Creator,
a cărui menire,
se va intersecta,
cu Cimitirele Speranțelor din noi,
în așa fel,
încât,
Orizontul Viselor,
se va lăsa prins,
de Veranda Adevărului,
pus la uscat peste Iarna Cuvintelor,
tocmai de către,
Deșertăciunea,
unei Împliniri?

21) Martiriu decapitat

Stelele răspopite ale Adevărului Absolut,
își caută consolare,
în Cerurile obligate să îngenuncheze,
în fața Orizonturilor gârbovite,
ce devin Întuneric,
în abisurile Sufletelor,
ce cad în Martiriul decapitat,
de Iluziile propriilor Vieți,
răzvrătite de ele însele,
la Ruleta stricată,
a Timpului,
care nu mai are nici măcar Clipe,
pe care să le vândă Trecutului,
drept răscumpărare,
pentru toate nenoricirile,
îndurate,
de către,
Destin.

22) Străbunii Veșniciei

Zdrobiți de Tălpile adânci ale Istoriilor,
străbunii Veșniciei,
s-au mutat din cimitirele igrazioase ale Anilor,
pe Stelele unor Zodii,
care le-au călăuzit Devenirea,
spre Ființa Marii Contemplări Universale.

Apăsați și plini de scântei răscolitoare,
au decis ca Lumea,
să-și conștientizeze Iluziile,
transformând-o astfel într-un Paradis,
care și-a dus Infernul,
cât mai repede,
la Psihiatrie.

23) Atât de vii

Petalele,
din Pașii apăsați ai Clipelor,
au început să cadă,
peste aripile Vântului,
care nu mai pot zbura,
de dorul aprins,
al palmelor care le-a cules,
Ființa,
numărându-le pe fiecare în parte,
dacă este sau nu,
norocoasă,
atunci când plutește pe orizontul unei Morți,
care este Viața,
atât de vii,
încât oricine ar spune,
că frunzele ruginite ale Sentimentelor,
sunt rădăcini de Eternitate,
înfipte adânc în Focul Sacru al Universului.

24) Petrolul salvator

Iubirile Lumii au început să zboare,
în vasele ruginite și pline cu Formolul,
care le menține cadavrele vii,
pe străzile Deziluziilor,
ce par că nu se mai termină,
în venele Societății de Consum,
prin care curge Petrolul salvator,
care în loc să spele,
murdărește cu Păcatele Originare obligatorii,
Bisericile lumești,
din Bordelurile Desfrâului,
care fabrică Legile Moralei,
valabile,
de la nașterea primului Fum deVis,
al unei case a Vieții,
și până la porțile care nu se închid niciodată,
a Cimitirelor.

25) Universul unei Păreri

Sunt atât de multe Cimitire,
în Cuvinte,
încât toate Cadavrele Privirilor,
se întorc după ora exactă a Vieții,
căreia într-o Zi,
îi va bate atât de tare Ceasul,
încât se va sparge,
pe caldarâmul Focului Sacru,
al Eternității,
din buzunarul adânc și întunecos,
al Universului,
unei Păreri,
care se va pierde,
ridicând din umerii costelivi,
către Creația,
care nu-i mai cere în schimb,
nimic altceva.

26) Cioburi de Stele

Borurile Existenței,
de la pălăria Viselor,
nu mai reușesc,
să țină în brațele Conștientizărilor,
Umbra,
care este Ființa,
acestei Lumi,
a Umbrelor,
izvorâte din Oglinda Primordială,
spartă de Creație,
în cioburi de Stele,
pe care Pașii Destinului le-au călcat,
tăindu-se adânc,
în Venele Nemuririi,
pentru a sângera,
în Țărâna care să ne întrupeze,
Menirea,
de a crea,
cât mai multă Moarte,
pe care nu o vom înțelege,
niciodată,
în această Lume.

27) Ora potrivită de trezire

Naşterile sunt mestecate,
de Dinții tăioși ai unei Zile,
ce va deveni Onomastica Vieții,
care va numerota,
grijulie,
fiecare apropiere de Deces,
hrănindu-se întreaga Existență,
cu vârstele biologice ale unor Ceasuri,
pe care nu le repară,
nici când le cad limbile Cuvintelor,
ce nu mai au nimic de spus,
și par a nu mai întrupa nici o Speranță,
dar care vor suna de fiecare dată,
la ora potrivită de trezire,
Moartea.

28) Mantaua Nemuririi

Prova Creației,
 a despicat valurile Paradisului,
lăsându-ne să coborâm,
 în Infernul unei Lumi,
la care nici Eternitatea,
 nu poate înțelege,
cum un oarecare Timp,
poate să-i împartă,
 o fărâmă din mantaua Nemuririi,
într-atât de multe Suferințe,
pe care să le vândă mai apoi,
 Morții,
unui singur Cuvânt Primordial,
al Facerii.

29) Oceanul unui Liber Arbitru

În fiecare Cuvânt,
există Focul Sacru,
al Marii Contemplări Universale,
de aceea,
trebuie să știm,
cât de mult ne putem lăsa Conștiința,
să se ardă la el,
pentru a nu ne incendia Visele,
în cenușa gri și apăsătoare,
a Deșertăciunii,
care vrând-nevrând,
ne va îneca până la urmă,
în oceanul unui Liber Arbitru,
al Morții.

30) Decădere din drepturi

Oare de ce Lumea,
a decăzut,
din drepturile părintești ale Omenirii?,
lăsând-o pradă Societății de Consum a Deșertăciunii?,
pentru care Moartea este o dispariție,
și nu o renaștere,
a Fericirii de a Conștientiza la alt nivel astral,
Existența,
care nu și-a expus întreaga Ființă,
în Devenirea,
propriei noastre Conștiințe.

31) Rutină

Libertatea a devenit,
cea mai circulată monedă de schimb,
a Absurdului,
care se înarmează cu atât de multă Răbdare,
încât nici o armă a Conștiinței,
nu poate concura,
cu Rutina Societății de Consum,
a unei Lumi în derivă,
care nu a văzut niciodată,
cum arată cu adevărat,
un Țărm al Viselor Împlinite,
pe care să se poată regăsi,
Străinul Subconștientului,
propriului Sine.

32) O Lume numai a ei

La început Dumnezeu a creat Speranța,
și văzând că nu e bine să fie singură,
a făurit Durerea,
ca în cele din urmă,
să se convingă de importanța Morții,
a lăsat-o și pe aceasta,
să zburde liniștită prin Univers,
clădindu-i o Lume numai a ei,
care se numește,
Pământ.

Și astfel,
Existența s-a văzut,
în Sfârșit,
împlinită.

33) Farmec urât mirositor

Licorile Stelelor,
și-au depășit cu tupeu Gradele,
aruncând Epoleții predestinați Conștiinței,
la groapa de gunoi a unei Istorii,
atât de bolnavă,
încât abia își mai poate trage,
straiele groase, rupte și murdare ale Timpului,
pe care nu a vrut să le spele niciodată,
fiindcă și-ar fi pierdut farmecul urât mirositor,
al Crimelor împotriva propriei Umanități,
care a făurit-o.

34) Se măsoară ca și Viața

Urmele candelelor unor Regrete,
au reînceput să pâlpâie,
pe străzile întunecate ale unei Inimi,
care nu și-a mai bătut Dorul,
de mai bine de o Veșnicie,
a unei Clipe nebune,
în care ne-am ascuns trecerea,
locuind în Nemurire,
neștiind că și aceasta,
se măsoară ca și Viața,
în Iluziile unor Momente,
ale unui Adevăr Relativ.

35) Târgul Clipelor Pierdute

Existența lucrează de zor,
la Mașina de Cusut Suflete,
de la care vor ieși,
 cămăși de Credințe,
brodate cu Minciuni,
chiloți cu imprimeuri biblice,
 cât mai decoltați,
 pentru Morala prea-cinstită,
  din bordelul deschis no-stop,
 al Bisericilor de Datorii Bancare,
cărora trebuie să ne închinăm,
Ochelari pentru Cai,
 care să corespundă,
 Hamurilor puse de Iluziile Vieții,
ciorapi din mătasea cea mai fină,
 a Viermilor care conduc Destinele Omenirii,
dar și alte confecții,
 care se vor vinde la preț de chilipir,
în Târgul Clipelor Pierdute.

36) O zi obișnuită

De ce clopotele,
instrumentelor financiare,
ale șerpilor cu clopoței,
ce coordonează Băncile,
zornăiesc?,
iar cele ale Lui Dumnezeu,
din Bisericile Moralei,
bat?

De ce profunzimea unei Clipe,
stă în Paradisul sau Infernul ei,
și nicidecum într-o Zi obișnuită,
care n-a pățit nimic rău sau bine?

37) Trei culori

Dumnezeu ne-a făcut Zebre,
în două culori,
Binele și Răul.

Iluziile Vieții ne-au mai dat încă una,
pe aceea a Fericirii,
îmbrățișată de celelalte două,
deopotrivă.

Astfel Fericirea Răului,
va aduce Paradisul acestuia,
la fel va face și cea a Binelui.

De aceea fiecare Infern,
are propriul său Paradis,
precum fiecare Paradis,
propriul său Infern.

38) Mereu căzut în genunchi

Am căzut în genunchii țărânei din mine,
încercând să-i reînsuflețesc menirea,
de a Conștientiza Meditația Adevărului.

Atunci am simțit cum toate câte ar trebui să fie,
au devenit deodată aievea,
de parcă Lumea ar fi avut o cu totul altă strălucire,
iar în genunchii Viselor mele,
am simțit acel fior,
pe care numai misterele Iubirii față de Divinitate,
ți le poate da,
până când mi-am lovit,
de tâmplele Stelei care-mi călăuzește Viața,
Destinul,
ce m-a readus,
din nou în țărâna pe care îngenuncheasem,
închizându-mă în ea,
și lăsând-o să gândească pentru mine,
în așa fel încât să nu mai fiu eu cel adevărat,
părticică a Focului Sacru al Marii Contemplări Universale,
Niciodată,
rămânând mereu căzut,
în genunchii,
Iluziilor Vieții.

39) Călăuzit de Nemurire

Străin de Dor,
mi-am făcut vâsle din Speranțe,
pentru a naviga pe apele tulburi ale Iluziilor Vieții,
ce străjuiesc frontierele,
dintre Sufletele care zâmbesc nepăsătoare,
la trecerea unui Timp,
al Nimănui,
de care ne vom da seama,
abia,
în Moarte,
când vom înțelege Sensul Deșertăciunii,
iar abisurile Absurdului,
vor deveni literele de foc ale legităților,
care ne vor aprinde Eternitățile,
într-un Infinit spațial,
călăuzit,
de Nemurire.

40) Nu a fost al nostru

Bulgării de zăpadă ai Destinelor,
se rostogolesc pe limbile ceasurilor unor Cuvinte,
ce trag să moară,
de-atât de mult Frig,
pe buzele de gheață ale Înțelesurilor,
care nici să respire nu mai pot,
de ochii vigilenți,
ai Iluziilor Vieții,
care le transformă în statui de piatră cioplită,
după chipul și asemănarea unui Dumnezeu,
care nu a fost al nostru,
Niciodată.

41) Îngeri condamnați

Niciodată nu a fost răstignită țărâna,
ci Cuvântul care s-a întrupat,
în praful stelar care-i compune,
Conștiința,
ale cărei rădăcini,
sug seva Sensurilor,
care cad în cascadă,
odată cu aripile Îngerilor de Vise,
condamnați să existe,
printre firimiturile de Umbre,
care ne trecem la fiecare Răsărit de Simțire,
cu încă o Clipă Eternă,
de și spre,
Moarte.

42) Vărstă fragedă

Strigătul surd al Lumii,
sparge ferestrele Gândurilor,
care se ascund în spatele Conștiinței,
care fost încarcerată,
de către Iluziile Vieții,
să suporte întreaga ei Existență,
Absurdul și Nedreptatea,
unui Adevăr atât de relativ,
încât până și Minciuna a devenit dreaptă,
într-o Lume măritată cu Abuzul,
încă de la cea mai fragedă vârstă,
a Morții.

43) Vărsătorul Cugetărilor

Loviturile de bice ale Creației,
străpung spatele tăbăcit de Suferințe al Existenței,
care trage căruța Norocului unui Pustiu,
ce va naște Spații și Timpi,
în locul cailor Stelari ai Fericirii,
care se adapă la Vărsătorul Cugetărilor,
cu noi nivele astrale ale Cunoașterii,
izvorâtă din Focul Sacru al supliciilor,
unei Lumi,
care astfel își află Sensul,
pentru care a meritat să nască,
Deșertăciunea unei Umbre,
cu nume de Viață,
care dispare imediat ce este luminată,
de Soarele Morții.

44) Lâna de Aur a Fericirii

Oare ce glicemie are Contemplația,
Stelelor diabetice,
care consumă dulciurile Cunoașterii,
sub pomul de iarnă al Eternității?,
încât își bagă propriul Timp în comă profundă,
lăsându-i spațiile de izbeliște,
pe care pasc necontenit,
oile profunzimii unor Clipe,
din care-și tund Anii Triști,
Lâna de Aur a Fericirii,
fiindcă nu mai au nici un Cuvânt Sincer,
pe care să-l îmbrace cu ea,
încât să nu-i mai fie frig,
printre frazele pompoase și simandicoase,
ale presei Societății de Consum,
care se afundă,
din ce în ce mai adânc,
în Deșertăciunea unei Existențe,
a Nimănui.

45) Prin venele aripilor

Moliile Trecutului,
au prins gustul hainelor de gală,
din Ochii Conștiinței,
și se năpustesc asupra tămplelor sale Stelare,
sfâșiindu-i carnea Ideilor,
cu forța ieșită din comun,
a Iluziilor Vieții,
care le curge,
prin venele aripilor,
ale căror Oglinzi Primordiale,
se sparg treptat,
într-un Infinit de cioburi,
în care se vor tăia Destinele,
împrumutate,
unor Îngeri decăzuți,
din Cerurile de Glorie a Luminii Divine,
damnați să Cunoască,
Moartea.

46) Icoanele Sexului

Mântuitorii sângeră,
Făclii de Cer,
Păcatelor Obligatorii ale Lumilor,
aprinzând orizonturile Speranțelor,
în noi Păpuși Gonflabile,
făcătoare de minuni,
care conduc Omenirea,
și puse în Icoanele Sexului,
din catedralele Băncilor,
pe post de Sfinte,
au început deja să lăcrimeze,
de atâtea Închinăciuni,
ale căror Moaște,
vor fi sărutate,
de toți credincioșii Erotismului Financiar,
în așa fel,
încât să nu rămână nici o părticică neatinsă,
din corpul perfect al Prostiei,
după care și-ar fi făcut Dumnezeul unora,
chip și asemănare,
speriind,
până și Moartea.

47) Ne lasă să credem

Adevărata Amprentă a Lui Dumnezeu,
este Străinul Subconștientului din noi,
care ne lasă să credem în Liberul Arbitru,
până când meciul Vieții se termină,
de fiecare dată în favoarea Morții.

Doar strălucirea Stelelor Zâmbetelor moarte,
de dinainte de a ne fi născut Lumea,
înaintea propriului nostru Destin,
trăiesc în Prezentul nostru,
amintindu-ne că Moartea,
există,
doar pentru Iluziile Vieții.

48) Țintirim

Avem gena Căderilor,
în Sângele Stelelor din Inimile descompuse,
ale Clipelor ruginite,
care foșnesc sub tălpile grele,
ale unui Destin,
care s-a strecurat în mod clandestin,
printre firimiturile rămase,
din Cuvântul Primordial,
care se dorea a fi Conștiință,
și a ajuns Biserică,
în Țintirimul căreia,
își doarme somnul de veci
Înțelepciunea.

49) În părul Uitării

Zidarii Zilelor Onomastice,
maeștri ai scamatoriilor,
din Virgulele de-o noapte,
și-au tras obloanele Zgîrceniilor,
peste Zâmbetele Conștiințelor,
și-au plecat,
spre zările mai puțin luminate,
ale Fericirilor unor Ani întregi de Cuvinte,
care-au divorțat de Timp,
stând ascunși într-o Frază,
a Morții,
pentru a le construi acestora,
cavouri de Întrebări,
după ultima modă a Cimitirelor de Vise,
dotate cu toate cele trebuincioase,
Deșertăciunii,
care tocmai și-a deschis un Bordel de Dorințe,
pe strada Absurdului existențial,
brodat cu felinarele unor Clipe Eterne,
din Iubirile unor Stele,
ale Privirilor Pierdute,
care- au căzut de-atât de mult timp,
în părul Uitării,
încât toți anii lumină ai Universului,
nu sunt îndeajuns de mulți,
ca să poată apărea pe bolta,
Sufletului.

50) În veninul viperei

Ar fi crezut cineva?,
 că Conștiința,
 este rezultatul
 unei simple zbateri de aripi,
ai unui Fluture al Simțurilor,
care zboară în stomacul Existenței,
rănind Moartea,
cu Viața viitoare,
a unui Absurd,
ce va naște,
clădindu-și o Lume a sa,
și care-și va găsi cea mai bună casă,
în veninul viperei,
cu nume de Morală,
a unei Morți,
care este cu totul alta,
 decât aceea din Sufletul,
Adevărului Absolut.

51) Neînțelesul

Oare Adevărul Absolut,
se poate cunoaște sau simți?
Sau poate nici una dintre aceste două?

Dar dacă L-am Cunoaște,
am mai putea trăi?

Binele și Răul ar deveni Unice,
devenind repere ale Infinitului,
care unește Totul,
în Totul Absolut,
unde am afla și Iubirea,
care ne face să înțelegem Neînțelesul,
unicul care dă Sens,
acestei Lumi a Iluziilor Vieții.

52) Și-au pierdut Onoarea Eternității

Fără Lumina Divină a Adevărului Absolut,
orice Exitență,
pare distrusă,
de propriul ei Destin,
zămislit,
din Focul Sacru al Morții,
care nu a pâlpâit îndeajuns de mult,
încât să incendieze Realitatea,
cu mirosul său,
de cadavre putrezite ale Clipelor,
care și-au pierdut,
Onoarea Eternității.

53) Statornicia Zeilor

Care statornicie a Zeilor,
s-ar putea număra în Clipe,
dacă Moartea devine unicul Stăpân,
al Toleranței,
unor Clipe Eterne,
ajunse în Casele de Prostituție ale Timpului,
dezinteresat total,
de propria lui curgere,
spre Moartea,
care l-a născut,
îndeajuns de talentat,
încât să învețe numărătoarea inversă,
a Cimitirelor de Patimi,
din Sufletul său,
atât de insalubru,
încât s-a inventat,
Creația?

54) Moneda de schimb

Pe Cerul Lumii,
Singurătatea a devenit,
Moneda de Schimb,
a Morții,
care și-a făcut sălaș,
în Inima Pustiului de Cuvinte,
ale Creației,
ce s-au înecat,
la Masa Tăcerilor,
pe care nu le-am înțeles,
niciodată,
atât Timp,
cât au stat în Morga Privirilor,
tale,
dintre Infinit și,
mâna întinsă,
de Fereastra,
unei Morți,
pe care fiecare în parte,
am dorit-o ca fiind unica izbăvire,
de Păcatele Originare,
ale propriilor noastre,
Destine,
care s-au risipit,
într-o Nemurire,
a unei Clipe Eterne,
în care ne-am pierdut,
pentru,
Totdeauna,
Existența.

55) Zburda prin mine

Eram atât de Pustiu,
încât nici Praful Stelar,
al Patimilor,
nu mai zburda prin mine.

Doar Pașii însingurați ai Creației,
își mai culegeau,
Clipele Morții,
prin Sângele Inimii tale,
pe care am întâlnit-o,
mai departe de propriul meu Destin,
cu o Moarte.

56) În caleașca Dorului

Lasă-mă,
să-ți ating poala Absurdului tău,
pe care l-am cumpărat de la Existență,
pe un pumn de Moarte,
care-mi săturase pofta de a mai înțelege,
Existența Luminii Divine,
din Inima ta,
ce-mi bate la fiecare ceas de Destin,
Moartea.

Și-am să-mi îmbăt Clipa Eternității,
cu vinul Ochilor Tăi,
care ne așteaptă și azi,
în caleașca Dorului ei,
moartă de beată.

57) Venele Zilelor pustii

Să nu-mi spui Doamne,
că străzile Străinului Subconștient,
nu mai au adresele corecte,
pe casele Întâmplărilor,
unde mi-am întâlnit pentru prima oară,
Fericirea,
care-mi arăta drumul spre Teama,
Morții din mine,
pe care nu o voi mai întâlni niciodată,
fiindcă,
privind în ochi Viitorul,
sângelui Apusului din mine,
am întâlnit Infinitul Strigătelor unei Clipe,
a Deșertăciunii,
rătăcite,
prin Venele Zilelor pustii,
ale Amintirilor,
care m-au lăsat să înot,
prin apele limpezi,
ale Nemuririi.

58) Începând cu Nașterea

Câtă nevoie avem de fericire,
încât ajungem să ne înecăm,
în Pașii propriilor noastre,
Clipe,
cărora le-am ucis,
Eternitatea,
vrând să devenim,
noi înșine,
Timpul lor,
care să le denumească fiecare bătaie de clopot,
ce le apropie de Moarte,
cu un Zâmbet ale cărui flori sunt tăiate,
în buchete de Gânduri,
de către Destinul,
care ne-a ucis,
începând cu Nașterea,
propria Existență.

59) Mântuitorul Întâlnirii noastre

Spune-mi câte Seri,
s-au spart în cioburile Nopții,
lovite de Gândurile,
care nu ne-au lăsat să fim împreună,
alături de Eternitatea Clipei,
unui Sărut?

Și câte Promisiuni,
nu ne-ar fi zâmbit Existenței,
pe care Stelele Zodiilor le-ar fi aruncat,
la coșul de gunoi,
al Istoriilor Deșertăciunilor,
nebănuind,
că ascund Focul Sacru,
al Iubirii,
pe care nici Mântuitorul,
Întâlnirii noastre,
nu l-a găsit vreodată,
printre Minunile Lui,
pe vremurile când era considerat,
Dumnezeul,
Sufletului tău.

60) Religia Sexului

Așezată pe șaua Mântuirii,
Existența primește Sens,
prin Păcatul Originar Obligatoriu,
care se poartă în funcție de moda Vremurilor,
unele mai încornorate,
altele neduse la Biserică,
sau chiar frivole,
care se ascund,
într-un Erotism deșănțat al Zilei
ce pozează nud,
presei de scandal a Universului,
Societății de Consumat Nimicuri,
care vor să înlocuiască,
Sexul tare al Religiei,
Inchizitoriale,
care a schimbat Istorii și Imperii,
cu Religia tare a Sexului.

61) Au transpirat Anii

Stânci de idei,
se prăvălesc în Lacrima unui Cuvânt,
care vroia mai mult de la Sensul Lumii,
ce pare a fi secat,
prin pustiurile de Nimicuri,
care se vând la preț de speculă,
prin maidanele unor Ochi,
ce privesc Umilința ca fiind o virtute,
a Individului,
care-și pierde orice urmă de Individual,
printre Iluziile Vieții,
devenite tot mai apăsătoare,
peste menghina,
Libertății,
care se strânge într-una,
decojind noi și noi Adevăruri Relative,
peste care au transpirat cu greață,
Anii.

62) Cer lăptos

Boruri de ceață,
amară,
din Întrebările incomode ale Lumii,
se ridică,
deasupra pălăriei roase de lumină,
al unui Cer lăptos și straniu,
ce alăptează,
Țărâna Gândurilor nou născute,
care pare să nu spună,
niciodată nimic mai mult,
decât îl lasă Orizontul Deșertăciunilor,
care a fost menit să alunece,
pe panta invizibilă a unui Destin,
ce pare,
al Nimănui,
chiar dacă se prăvălește,
în Moarte.

63) În bătăile Inimii

Transpirații opace și seci,
de lumină ascunsă,
într-un ungher al Întunericului,
se scurg peste răceala unei Amintiri,
ale cărei Doruri,
par a fi fost incinerate,
de Apusurile de Foc,
ale unor Orizonturi,
care s-au săturat să mai primească,
în bătăile Inimii lor,
aceleași Clopote din Cuvinte,
care bat,
a Moarte.

64) Vise Iluzorii

A venit un Timp,
pe care nici Creația nu-l mai suportă,
văzând cum îi sunt mototolite Clipele Eterne,
și apoi aruncate la coșul de gunoi al Istoriilor,
în loc ca cineva,
să scrie pe paginile lor,
Ani la rândul,
baladele atâtor și atâtor Destine,
care au dorit să îmbrățișeze Moartea,
doar pentru a încerca să urce o Viață,
în șaua Conștiinței,
care călărește cei mai importanți cai,
ai acestei Lumi,
atât de săracă,
încât și-a amanetat caleașca Umanității,
Societăților de Consumat Vise Iluzorii.

65) Precum cea mai amărâtă Clipă

În Pașii reci ai Gândurilor,
plouă cu Moarte,
iar pe buze e frig de-ți îngheață,
sângele Cuvintelor,
în venele arțăgoase și pline de emfază,
ale unor Ceasuri,
care speră să mai poată găsi la Târgul Deșertăciunilor,
cel puțin o Clipă cu Eternitate Virgină,
care să nu fi fost abuzată de vreun Timp,
ce nu poate înțelege,
că întreaga lui țărână,
din Anii necinstiți ai Viselor Tulburi,
oricât de mult ar fi însuflețită,
de către Moarte,
tot nu va reuși vreodată,
să devină Etern și Liber,
precum cea mai amărâtă Clipă.

66) Ce s-ar face

Sacrificiul,
face parte din gena Luminii Divine,
care ne desparte de Întuneric,
obligându-ne să Conștientizăm,
Durerea.

Ce s-ar face Mântuirea fără Păcate?,
dar Fericirea fără Suferință?,
Paradisul fără Infern?,
și Viața fără Moarte?

67) La rang de regină

Existența în sine,
este un Târg al Dșertăciunii,
pe care-l vizitează unicul client,
Absurdul,
pentru a se aproviziona cu Clipele Letale,
necesare Morții,
pe care o va ridica la rang de regină,
în regatul fără nume al,
Adevărurilor Relative,
din care ne confecționăm arme,
pentru a ne învinge pe noi înșine,
dând vina pe Șansă,
înaintea Liberului Arbitru.

68) Soclu turnat în ciment

Racii Liberi ai Societății de Consum,
așteaptă să fie aruncați în Apa clocotită a Vieții,
pentru a fi gătiți cum se cuvine,
de mâna întinsă a Destinului,
care cerșește pe străzile pustii ale Vremurilor,
câte o nouă Clipă,
fie ea cât de pipernicită și amărâtă,
pentru ca Osia Lumii,
să rămână unsă în continuare,
de Băncile viclene de Gene ale Nimicniciei,
care ne-au clădit un Liber Arbitru,
pe măsura chipului și asemănării noastre,
sculptat cu dalta samavolniciei și minciunii,
pe soclul turnat în ciment de Gânduri,
pentru cavourile Speranțelor,
predestinate,
Morții.

69) Nu o credeam

Am frământat,
aluatul Gândurilor,
până când a ieșit,
pâinea aburindă a Regretelor,
pe care am tăiat-o,
în felii ale Uitării,
cât mai subțiri,
de unele Amintiri,
din firimiturile cărora,
au venit să se ospăteze,
corbii negri ai Destinului,
ale căror gheare,
au străpuns carnea Viselor unei Vieți,
pe care nu o credeam,
într-atât de îndatorată,
Morții.

70) Stâncă sculptată

Plouă cu Lumină Divină,
peste Paradisul,
din Sufletele încă nenăscute,
pentru Moarte.

Umbrele de Vise multicolore,
ning cu Umbrele Destinelor,
peste strălucirea diamantină,
a Zorilor unei Conștiințe,
care va deveni Conștientă,
de Sinele,
Iluziilor Vieții,
alungându-l definitiv din casa sa,
de stâncă sculptată de Străinul Subconștientului,
care va surpa pentru totdeauna,
Bisericile unei Libertăți,
a Nimănui.

71) Luna Cadourilor

A răcit Luna Cadourilor,
ce pare că și-a uitat batista Existenței,
într-un Univers,
care nu-i mai aparținea Fericirii,
pe Cerul friguros al Destinului,
văduvit până și de Altruismul,
afișat de Sistemul Bancar,
al Stelelor cu Epoleți de Aur,
vândut în Bordelul Societății de Consumat,
Moarte,
cât mai frumos ambalată,
pentru a putea fi dată,
tuturor,
fără nici o discriminare,
cum ar fi,
Sexul unei Zile,
Rasa din șevaletul coloristic Creației,
sau Religia,
unui Dumnezeu pe care l-am cioplit,
din Pietrele de Moară,
pe care le cărăm obligatoriu în spate,
denumindu-le,
Păcate Originare.

72) Pe sticla rece și inconștientă

Ninge cu Îngeri,
căzuți din Cerul prăpăstios al Amintirii,
peste care mi-am lăsat mantaua Contemplării,
fiindcă înghețau de frig,
pe sticla rece și inconștientă,
a Icoanelor,
care nu au vrut să-i primească deocamdată,
în sufletele lor,
sătule de rugăminți și buze fierbinți,
care le sărută Cuvintele,
grele,
cărate în spinare de Mântuitorii obosiți,
de atâtea Păcate rebele,
pe care le mai au de mântuit,
pentru a intra cât mai curate,
în Inima,
a Morții.

73) Unei Lumi întregi

Rareori am văzut ca o Zi,
să fie într-atât de nervoasă,
încât să-i tragă o palmă de Gânduri negre,
Orizontului,
care să nu-și mai poată întâlni Noaptea,
de-atât de multă beznă,
într-o gară a Iubirii,
fiindcă acesta nu i-a îndeplit ultima dorință,
ca să aprindă Focul Sacru al Apusului,
în candela fierbinte a unei Amintiri,
care să-i străjuiască mormântul Viselor ei,
la poalele muntelui Veșniciei,
din țărâna căruia s-a întrupat odată,
îmbrățișând Existența,
unei Lumi,
întregi.

74) A mai bătut o Zi

Regrete înveșmântate-n rădăcinile Frigului,
din Sângele clocotit al căruia,
se desfată aripile unor Biserici,
ale căror Cuvinte de Iubire,
părăsesc întunericul Nopților,
ce-au hrănit Inima Timpului,
care a mai bătut o Zi,
rănind-o grav,
cu limbile grele ale Ceasurilor de Morminte,
care sunt săpate adânc,
în cimitirul de Amintiri,
pe aleile căruia nu mai calcă,
nici măcar Destinul.

75) Imobil fără structură de rezistență

La câte strune de calcule sumbre,
ale Marii Contemplări Universale,
să fi cântat Existența,
atunci când și-a desăvârșit Creația,
Conștientizând pentru prima oară,
că există?,
și că mai are de clădit,
atât de multe etaje ale Conștientizărilor,
din imobilul Personalizărilor,
fără structură de rezistență,
îndeajuns de puternică,
la Cutermurele Destinelor,
până să ajungă,
și la cămăruța atât de dureroasă,
a Lumii noastre?

76) De tipar

Zilele trecute de prima tinerețe,
dar cu ceas la mâna a doua,
și miros de tipar învechit,
salută călduros,
Presa Obscenă,
vândută,
ca prostituată,
în buticurile deocheate ale Hazardului,
îmbrățișate,
de Creatorul de modă veche,
al Destinului,
sărac cu duhul dar plin de ifose,
care se prăbușește,
peste Cerul Străinului Subconștient,
ucigându-i Speranța,
pe care călătorea alături de noi,
prin jungla societății de Consum,
a Deșertăciunii.

77) Indiferent de modul cum este gătită

Ninge cu Ferestre de Cer,
peste Inima înghețată a Cuvântului,
ce-ar vrea să spună,
mai multe decât poate îndura,
Destinul obosit,
de muncile propriei sale Conștiințe,
care a arat tot timpul,
câmpul de bătălie al Iluziilor Vieții,
pe care vor să însămânțeze,
Adevăruri Relative,
cu care să anestezieze,
populația debusolată și angoasată,
a Societății de Consum,
care trebuie să se hrănească,
fără întrerupere,
cu câte o bucată de Moarte,
indiferent de modul cum este gătită,
indicațiile și contraindicațiile,
la acest produs,
rămân aceleași.